

uanset den Alder, i hvilken de indtraadte i Sygekassen og erhvervede Ret til Invaliderende. Det er derfor et Fremskridt, naar det nu fastslaas, at hvis man venter med at indmelde sig til 30 Aars Alderen, stiger Præmien til 7 Kr. 20 Ø., og hvis man venter til det 38te Aar, stiger den til 9 Kr. 60 Ø. Jeg skal aldeles ikke paastaa, at der til Grund for disse Udregninger ligger omhyggelige statistiske eller forsikringstekniske Overvejelser; men der ligger dog deri et Skridt i den Retning, kan man sige, som enhver Forsikring maa gaa, og der ligger tillige efter sikkert hele Udvalgets Mening deri den Fordel, at man derved tilskynder de unge til i Tide at indmelde sig i Sygekassen og derved sikre baade sig selv og eventuelt ogsaa Samfundet mod Udgifter. Der ligger endvidere deri en Mulighed for, at Invalidefonden ad den Vej kan faa i alt Fald noget forøgede Indtægter. Det er i alt Fald givet, at naar Sygekasserne i Henhold til den ændrede Sygekasselov i 6 Maaneder aabner for Tilgang ogsaa af Folk, som i Øjeblikket ikke har fundet Anledning til at indmelde sig — og der skal efter Oplysningerne fra Sygekasseinspektøren være maaske mindst 20 pCt. endnu af den danske Befolkning, som er tilstrækkelig ubemidlede til at blive Medlemmer —, vil de paa-gældende, hvis de søger Optagelse, efter at dette Lovforslag har faaet Lovkraft, komme ind under disse Bestemmelser, efter min Mening med fuld Ret. Venter man længere og forsømmer i Tide at sikre sig, er det rimeligt, at man kommer til at betale en noget forhøjet Invalidforsikringspræmie.

Jeg kan altsaa, skønt jeg maa indrømme, at der i visse Henseender er opgivet noget godt ved denne Overenskomst, villigt indrømme, at der tillige er opnaaet noget godt og værdifuldt, ikke mindst fra praktiske Sygekassefolks Synspunkt.

Saa er der endnu en Ændring tilbage, som muligvis kunde vække Overvejelser og Betæneligheder hos et og andet Medlem, nemlig Ændringsforslagene Nr. 7—11. Medens en invalidforsikret, der bliver udsat for Invaliditet, nu er pligtig at underkaste sig Lægehjælp, er det i § 20 bestemt, at vedkommende, hvis han har egen Husstand, dog ikke skal være pligtig at forlade denne og lade sig indlægge paa Sygehus, selv om Invaliditetsforsikringsfonden og Invaliditetsforsikringsretten maatte skønne, at det vilde være af Betydning for den Mulighed, at Invaliditeten kunde forhindres eller i alt Fald kunde nedsættes. I disse Ændringsforslag er der foreslaaet den Ordning, at hvis en saadan forsikret nægter at under-

kaste sig en saadan Kur og Pleje udenfor sit Hjem, kan det eventuelt medføre nogen Formindskelse af Invalidereenten. Man kan maaske fra nogle Sider sige, at det er et Indgreb i den personlige Frihed at tvinge en Mand eller Hustru til at forlade sit Hjem og underkaste sig denne Behandling; men jeg vil gøre opmærksom paa, at vi har en parallel Bestemmelse i Ulykkesforsikringsloven af 1916, hvorefter den vedkommende forsikrede skal underkaste sig den Lægehjælp, som skønnes fornøden til Indskrænkning af Invaliditeten til det mindst mulige, og det turde da være rimeligt, at der findes en dermed parallel Bestemmelse i denne Lov.

Jeg tør rolig sige til dem, som maatte være bekymrede i Anledning af denne Ændring, at der efter Arbejderforsikrings-Raadets Erfaringer ikke paa nogen Maade deri ligger en Trusel om nogen virkelig betydelig Formindskelse af Invaliderende. Jeg spurgte udtrykkelig Arbejderforsikrings-Raadet, om man ret ofte har været nødt til at anvende denne Bestemmelse. Man svarede mig, at i de sidste 5 Aar er det kun i ganske enkelte Tilfælde sket, at man har maattet, om jeg saa maa sige, stille Krav, og det er endnu sjældnere, kun i ganske enkelte Tilfælde, sket, at man, efter at Kravet har været stillet, overhovedet har maattet reducere vedkommendes Invaliditetserstatning; og det højeste, man nogen Sinde er gaaet til, er en Reduktion paa 5—10 pCt. Man maa huske paa, at det stadig vil blive Invalidforsikringsretten, Bevisbyrden paaligger. Hvis man ikke fra sagkyndig Side bestemt tør hævde, at man ved en saadan Sygehusbehandling kunde nedsætte eller hemme Invaliditeten, er der selvfølgelig ikke Tale om, at man nogen Sinde vilde skride til en Reduktion af vedkommendes Invaliderende. Derfor kan man rolig se en saadan Bestemmelse indsat i denne Lov.

Har det tidligere behandlede Lovforslag om en Ændring i Sygekasseloven været ventet af Befolkningen med Længsel, nærer jeg ingen Tvivl om, at det Lovforslag, vi her behandler, har været ventet med endnu større Længsel. Der er ingen Tvivl om, at de, der er Invalidere paa Grund af en kronisk Sygdom, er de ulykkeligst stillede af alle Invalidere i vort Samfund. De, som har mistet to Trediedele af deres Erhvervs-evne paa Grund af en kirurgisk Lidelse, paa Grund af et Ulykkestilfælde, hvorved de har mistet en Arm, et Ben eller endog mere, er ikke tilnærmelsesvis saa ulykkeligt stillede som de, der er Invalidere paa Grund af kronisk Syge. Et Menneske, der har mistet en